

Juni 1990

Løssalg kr 13.- (Verdi kr.14.-)

Postadresse: Veierlendingen, 3144 Veierland
Telefon PAC: 033-88 173
Telefon BAI: 033-88 222
Postgiro: 0823 0315087

Veierlendingen

NR10

Nummer 3. Argang 2.

Finnes det verdifulle skatter på Veierland?

Veierlendingen søker profesjonell hjelp

Det satt en liten, solbrent mann borte i det ene hjørnet. Han snakket litt gebrokkent norsk, man sa han var fra Østerrike. Og da vi, med skjelvende og usikker stemme forsiktig antydte at vi kanskje bodde på Veierland, (det er vel ingen som ler?) spisset han ørene, la seg litt fremover bordet og kremtet. Veierland sa du? Veierland? Har du hørt om den Gullskrin Ås? Wissen Sie hvor den ligger?

Nei, den hadde vi aldri hørt om.

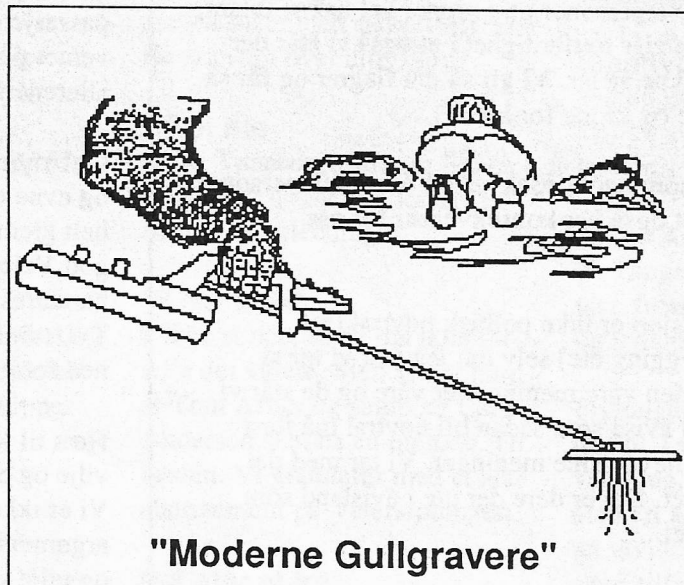
Jeg leste om Veierland og denne Gullskrin Ås i ei bok jeg har. Denne boka inneholder blant annet en oversikt over funnsteder og mulige sådanne. Jeg mener steder hvor man har funnet og steder hvor man venter å

finne skatter. Nedgravde vikingeskatte og skatter av nyere dato. Gamle sagn og historier med tilknytning til steder og stedsnavn. Du skjønner, jeg har et par metalldetektorer, jeg roter litt rundt med disse på fritiden. Og litt småteri har jeg funnet opp gjennom tidene.

Ja, kunne du tenke deg en tur til Veierland?

Klart, det. Bare finn den åsen, spør de eldre gutta. De kjenner gjerne disse gamle stedsnavnene.

Og da han fikk høre om den lille skipskanonen naboen fant på en fylling, var avtalen i boks.

Hans Dieter Stadtler ble hentet på Engø en solfylt høstdag. Vi la småbåten ved brygga på Tangen og satte igang. Her skulle vi bli millionærer i en fei, den saken var klar. Apparatet som finner metaller ble satt i gang. Rolige sveip over sanden, frem og tilbake. Vi skulle gjerne vært på stranden til Jor, men siden de ikke var forespart turde vi ikke prøve.

Den kommunale derimot, på den andre siden av brygga, den måtte det vel være juridisk tillatelig å prøve seg på.

Sanden er lett å grave i, og alle vet at alle mister både gullringer, klokker, penger, sølvteøy og

(Forts. s.5)

Veierlendingen

Redaktører: Per Arve Carlsen og Bjørn Arve Iversen

Hvem er uansvarlig?

Bjørn Arve Iversen

Signaturen

Jeg er lei av å få kjeft for det jeg skriver. Når jeg nå allikevel setter signaturen under det jeg produserer i Veierlendingen er det 4 grunner til det:

- 1 Jeg er særdeles glad i å se navnet mitt på trykk
- 2 Jeg er lei av å få kjeft for det jeg ikke skriver
- 3 Jeg er lei av å gå rundt med dårlig samvittighet for skryt jeg mottar for det red 1 skriver. Jeg er selvfølgelig klar over at dette kunne vært rettet ved å tipse den som roser om at det faktisk er red 1 som har skrevet det eller det stykket, men den dårlige samvittigheten kommer alltid for sent
- 4 Jeg har dessuten funnet ut at folk rett og slett har moro av å drite ut redaktører og andre for manglende norsk-kunnskaper, historiekunnskaper og politisk gangsyn. Og de liker seg best når de vet hvem som befinner seg bak pennen. Signaturen bringer således en ekstra dimensjon til avisa.

Det har dessuten med ansvar å gjøre. Iblant går vi folk helt inn på livet. Vi kan kle privatpersoner og grupper vel nakne iblant, og da er der kanskje en viss rettferdighet i at også vi står der halvnakne med halvnakne sjeler. Vi gir så øra flagrer og får så øra flagrer (Øre for øre og krone for krone).

I blant skriver vi ting som har konsekvenser for andre personer. Da bør vi stå slik at det også har konsekvenser for oss.

Politisk vinkel

Veierlendingens redaksjon er ikke politisk nøytral (ref. nullkonsesjon, boligbygging etc) selv om jeg tror vi tør si partipolitisk nøytral. Men våre meninger er våre og de står vi for (hver for oss). Skal avisa som sådan bli nøytral må flest mulig ta til pennen og hevde sine meninger. Vi tar med det aller meste — ubeskåret. Det er dere der ute i avisland som avgjør avisas nøytralitet.

Hvem er uansvarlig?

Jeg gjør oppmerksom på at navnet under tittelen er ment som en signatur. Det er ikke svar på spørsmålet.

HELT TIL SLUTT

Husk at vi er like avhengige av butikken som butikken er av oss. Det er ikke sikkert de lureste innkjøpene gjøres i byen.

Ros og Ris

Her har vi satt av plass til din mening. Ros og ris i passende porsjoner, takk.

Låven til Klausenuset restaureres på en måte som gjør de nye eierne fortjent til ros. Vi får vel bite i det sure eplet og ønske de nye eierne hjertlig velkommen. Vi har ikke oppgitt håpet om å få en bedre beskyttelse av våre bolighus, men denne kampen skal ikke gå på bekostning av de som har slike hus. Og Klausenuset er vel nå tapt som bolig. (red 2)

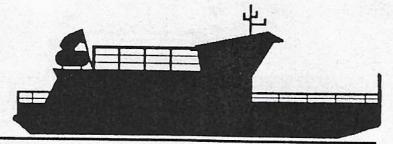
Aviklingen av 17. Mai gikk knirkefritt. Bra organisert. Hipp, hipp. (red 2)

Men musikk klarte vi ikke å skaffe. Au, au au som Arne Paulsen så treffende uttrykte seg da det gikk opp for han at passasjerene hans fortsatt sto og ventet på Tenvik mens han allerede var på Tangen. (red 2)

Det nye styret osrer av initiativ og evne til nytenkning. De har helt glemt vårt gamle motto. "En god Veierlending kjører med handbrekket på og ankeret ute". Tvi, tvi. Her er det bare å gire ned for grovere skog. (red 2)

Ros til Kari Paulsen for hennes vilje og evne til å stå på for Øya. Vi er ikke alltid enig i hennes argumenter, men hun har krefter og vilje som kommer oss andre til del.

Ris til den som ikke er med på dugnader eller andre ting som gavner Veierland. Tro ikke at det å utføre en hel del et år kvalifiserer til ferie i ti.

Halvgamle nyheter og småplukk

Norsk språkråd

anbefaler at Veierland vel (eller Veierland velforening) skrives med stor forbokstav i Veierland og liten i vel (eller velforening). Vi skal skjerpe oss. (red. 2)

Det er ikke ofte

en stopper opp i forbløffelse over en tekststrofe i en tegneserie, men et og annet gullkorn er det her også. Dette sitatet er hentet fra en serie som heter Simon Fra Floden, heftet bærer navnet Ogams Veier

En tenåringsjente får urimelig kjeft av sin far. Faren gjør det helt klart hvem som vet best. Her kommer jentas (Naig) lille dypsindighet: "Hvis en vismann sa at min far var gal, da ville jeg respektere min far! Men hvis min far sa at han var en vismann, ville jeg betrakte ham som en gal...".

Noe å tenke på for alle fedre? (red. 2)

Arne

har ringt og han ber oss takke så mye både for oppmerksomhet og gaver som ble gitt i forbindelse med hans siste tur som skipper på Jutøya.

Pinsen

er opp gjennom tidene feiret av flere forskjellige grunner. Det er den femtiende dag etter påske, det har vært en takkefest for kornhøsten, den er satt i forbindelse med mottakelsen av de ti bud på Sinai-fjellet. I den senere tid feirer man den hellige Ånds komme.

Albykilen Baatforening

har hatt årsmøte. Det gamle styret med Øyvind Løken, Øystein Øyordsbakken, Sverre Sandereid og Per Arve Carlsen ble gjenvalgt.

Foreningens økonomi er skral og derfor satte man opp årsavgiften til kr. 200.- To båtplasser er ikke solgt og disse leies ut i stedet.

Det skal arbeides for faste akterfortøyninger på Tenvik brygge i året som kommer, og Veierland vel er kontaktet for et eventuelt samarbeide.

En egen slipp på stedet er også ønskelig. Dette krever mer planlegging, men det er i siget. Ellers er det oppdaget nye bensintyper fra bua. Men nå har foreningen oversikt over antall dørnøkler i omløp. Knektene ringes sakte men sikkert inn. Har du kontroll over dine barn?

På et lite

sted i Tønsbergdistriktet finnes en nybakt dobbelmillionær. Er det en Veierlending?

Vi har lovet

å ikke si noe, så du må ikke fortelle det videre. Men vi har hørt at Tom Årnes og samboer Laila Andersen skal ha en liten en. Til høsten. Vi gratulerer med et årsabonnement på Veierlendingen.

Det står et tre

på venstre side av veien ned mot Tangen brygge. Det er det siste treet før Eivind Borgens hytte. Treet lukter innmari godt, hele året. Vet du hva slag det er? Ring redaksjonen. Seiltur i premie. Fottur for menn.

Noen av våre ungdommer tøffer seg overfor mindreårige i Albykilen. Og overfor båter, sykler og søppelstativer. Det er ikke bra.

I skrivende stund kan redaksjonen slett ikke huske å ha gjort noe liknende i sin ungdom.

Den nye fergeførereren

heter Svein Andreassen. Han er ca. 50 år og har seilt siden han var 15. De senere år som kaptein. Nå vil han gjerne på landjorden ei beite, og skal frakte oss frem og tilbake til Tenvik.

Kari og Arne Paulsen har gitt ham rett til båtfeste på Vestgården, slik at han kan komme hit ut for å hente fergen om morgenen. Svein Andresen begynner i tjenesten i St. Hans-uka.

Slamfyllingen

syd på Øya får fortsatt mye kritikk av fastboende og hytteiere.

Betty Ann's Boutique

på Tangen anbefaler dagens aviser, frossen is, fersk sjokolade og nylaget brus.

Flyttingen av bua, fra Vestgården til Tangen gikk over all forventning, og Betty Ann er godt etablert allerede. Varesortimentet utvides stadig til kundenes store tilfredshet. Veierlendingen ligger i harde forhandlinger om muligheten for et nytt utsalgssted.

Dette var moro, og så lydige som barna våre plutselig har blitt. Er det en sammenheng?

ER DU MEDLEM AV VEIERLAND HYTTEEIERFORENING?

Hvis svaret er nei, så kan vi anbefale medlemskap på det varmeste. For kr 75,- pr år får du blant annet følgende fordeler:

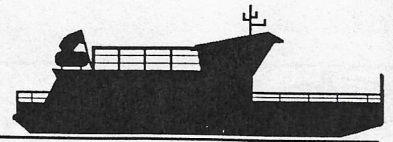
- Du blir medlem i en livskraftig forening som er meget engasjert i lokalmiljøet, og "trår til" når det er behov for det (eks. ambulanse, posthus etc.).
- Du kan delta i et forum hvor problemer kan taes opp, diskuteres og ikke minst: Vi forsøker å finne løsninger (eks. renovasjon, motorisert ferdsel, båtplasser etc.).
- Hytteforeningen er et samlingspunkt for fremstøt (hvis nødvendig) mot myndigheter etc.
- Hytteforeningen er et "sted" å bli bedre kjent med hyttefolk fra andre kanter av øya.

NB! Vi satser på et nært samarbeid med Veierland vel og oppfordrer alle hytteeiere til å bli medlemmer i begge foreninger.

Vår adresse er: Reverudåsen 73c, 1312 Slependsen
Tlf. 02-54 92 38 (033-88 070)

God sommer! Hilsen Atle Torbjørnsen (formann).

PS: Til medlemmer som ikke har hørt fra oss på en stund: Husk å melde fra om adresseforandringer. (Vi har fått mye returpost!)

(Fortsettelse fra side 1 – Finnes det verdifulle skatter...)

verdifulle malerier når de ligger og drar seg i solen om sommeren. Og såvisst, nesten med det samme begynte metalledektoren å hyle. Hjertet slo raskere, var det så lett å bli millionær? Og hva kan dette være? Tyve fingre gikk i hundre. Sanden sprutet og negler sprakk. Dette var spennende, skikkelig spennende. Jan-Ove glante vantro på skuespillet da han la til med "Jutøya".

Der! Der! Jeg ser skatten, det er, det er.....en bøyd spiker? Det er det dummeste jeg har sett!

Ser slik ut, ja. Det er med dette som med tipping, noen ganger vinner du, andre ganger taper du. Det er ikke så lett. Det er bare om å gjøre å ikke miste tålmodigheten. Husker du måten detektoren ulte på? Man kan nemlig skille de forskjellige metallene fra hverandre ved å lære seg de forskjellige lydene. Det du nettopp hørte var altså jern. Svak lyd tyder på små gjenstander, eller gjenstander som ligger dypere. Dypere, det vil si en halv meter eller så. Vi fortsetter.

Man har slett ikke mistet motet. Og like etter hyler detektoren, nesten hysterisk. Gull! Dette må da være gull! Tanken fyker gjennom hodet, opp og ned langs ryggraden, brer seg i hele kroppen. Tyve fingre tar tak i sanden, sanden spruter, fergeføreren ler. Og der er skatten. -En fullt brukbar liten bit, av en kobbertråd.

Heee? Var det alt? Den rå lyden? Detektoren gikk jo nesten i fistel! Det må da være mer der. Men, nei, nå holdt metalledektoren helt kjeft.

Standen finkjemmes de neste ti minuttene. Vi fant to brusker og en mynt. Det var en tiøre fra 1966. Ikke gull verdt akkurat.

Vi finner nok skatten på Gullskrinåsen. Eieren, Markvar Antun har på forhånd gitt oss tilatelse. Han har også hørt om den nedgravde Vikingskatten og er like spent som oss. Familien har eiet sommerstedet nord på Øya i årevis. De har anlagt en fin plen over nesten hele tomten. De har båret stein og de har gravd opp røtter, de har spavendt og de mener å vite at noen skatt, det finnes ikke. Det eneste stedet de ikke har gravet, det er under den store treroten bortunder fjellet. Der må skatten ligge, hvis det er noe i sagnet. Og denne treroten blir skattejegernes mål. Den blir nøye undersøkt.

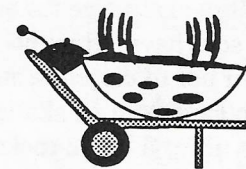
Rundt og rundt, i stadig større sirkler. Men ikke så mye som et lite kvitter gir mirakelmaskinen fra seg denne gangen. Flere røtter får gjennomgå. Den lille tallerkenen søker videre langs fjellet. I jorden på fjellet og i skogen på vestsiden. Det eneste den finner er et stort galvanisert rørbend, tyve bøyde spiker og en hengsle fra en gammel sigarkasse. Nedslående resultat. Hvor er alle skjoldene og sverdene? Hvor er den store myntsamlin-

gen? Vi fant den ikke. Ikke ridderrustningen heller.

Metalledektoren drives av små batterier. I og under tallerkenen dannes et magnetisk felt. Når dette feltet forstyrres av metall, gir detektoren fra seg et lydsignal. Så trenger man en spade. Magnetfeltet stikker ikke så dypt, så det blir ikke så mye slit, heldigvis. Men spennende er det. Nesten som å fiske. Er det noe der? Finner vi noe i dag? Du kjenner det sikkert igjen.

Som sagt fant vi ikke stort den første dagen. Men det burde være muligheter for å finne noe her på Øya. Gamle ting fra seilskutetiden, eller kanskje ennå eldre? Neste gang skal vi til Lindholmen, vi har hørt at en Veierlending mistet klokka si der den gangen det var restaurant der ute.

Så må det til slutt sies (i parentes), at om vi hadde funnet noe, ville vi da ha sagt det?

Lia

Michelle og Kristina

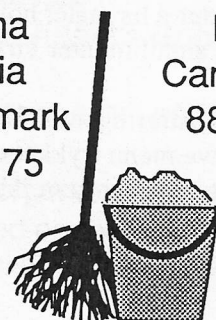
Jomfru Maria
bodde i lia,
sammen med Fia
og den lille bia

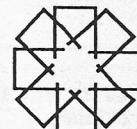
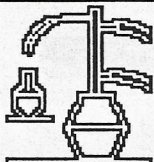
Bia lagde mat,
Fia bærte fat,
og Jomfru Maria
solte seg i lia.

Lokal Vaskehjelp

Anna
Sofia
Romark
88175

Laila
Carlsen
88173

Nostalgibølgen er her Veierland vel's jukeboks snart oppe og går?

(BAI) I høst en gang ble Veierland vel's mer eller mindre velbevarte Jukeboks hentet ned fra loftet over småstuen. En liten gjeng uerfarne menn gikk i gang med den tilsynelatne greie oppgaven det var å få denne haugen med støv og reservedeler til å spille slitte rockeplater. En rask kikk inn i boksen avslørte at der nok var mer av både elektrisk og mekanisk leamikk enn disse til tider overmodige menn hadde tenkt seg, men den som gir seg er en

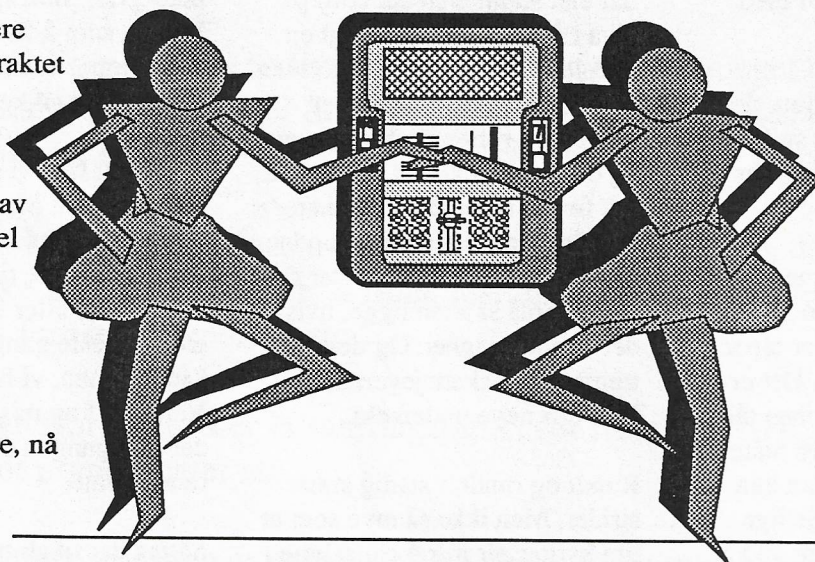
Noen dager senere ble vrakgodset fraktet sydover på Øya der det havnet i en til tider mørk kjeller med lukt av ny vin og gammel terpentin. Da begynte problemene.

Menn med mer erfaring enn disse, nå adskillig mindre modige, jukeboks restauratørene vet sikkert allerede hva problemet består i. Alle jukebokser er utstyrt med lås. Man putter på mynter for å spille plater. Låsen skal sørge for at de myntene som havner i myntkassen blir der til eieren henter dem. Den gang som nå skulle det en lås til for å holde rockerne ute. På denne jukeboksen var det til og med to låser. Og på trillebårturen fra Vellet til Båsløkka låste begge to seg.

Det ble to dagers artig arbeid med ståltråd og skrutrekker før boksen lot seg åpne.

Så var det på med strømmen.

Det eneste som virket var lysene som såvidt kunne skimtes gjennom flere årganger med loftsstøv.

Neste steg var å prøve med mynter. Det måtte skrus og files en god del før denne gamle modellen klarte de nye kronestykkene. De gamle må ha vært tykkere.

For å gjøre en ganske lang historie ganske kort så:

- Manglet pick-up og stift
- Det var en feil på spenningsforsyningen
- Telleverket som registrerer hvor mange plater du har til gode etter å ha matet boksen med et antall mynter virket ikke
- Plateregistreringen virket ikke (de brave menn trykket og trykket, men det kom ikke en lyd)
- Plateheisen virket ikke.

Heldigvis var alle feilene av en

slik art at de enkle sjeler med flaks og håndspåleggelse klarte brasene. Det som gjenstår nå er av mer praktisk og estetisk natur.

Nevnes kan:

- Pick-up og stift mangler fortsatt
- Pick-up armen må justeres slik at den treffer der platene begynner
- Dersom det er

mulig å skaffe ny, må en tannrem byttes.

Fler som vil delta i dette heroiske arbeid? Dere er hjertlig velkomne alle sammen. Ta kontakt med en eller annen redaktør.

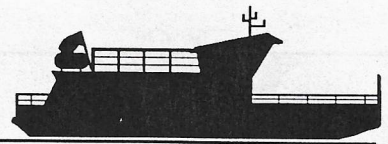
Veggrøftene

på Øya er på enkelte steder svært dype. Mange klager over dette, og med rette.

Men kommunen har problemer med å skaffe nok fyllmasse til å dekke matrestene på fyllingen. To oppgaver forsøkes her løst på en best mulig måte.

Spleise?

Vi er tre som trenger høytrykkspyler. To til hadde vært fint. 88173.

Søppelsortering

Ingenting forsvinner, heller ikke søppel. Dag for dag blir avfallsberget et klarere bevis på dårlig samfunnsplanlegging. En stadig større del av jordens ressurser bindes opp i en stinkende, ubrukelig lapskaus, som attpåtil okkuperer mer og mer av den begrensede plassen vi har å boltre oss på.

Det aller meste av det som i dag havner på dynga eller i ymse forbrenningsanlegg, kan brukes på en bedre måte. Organisk avfall, glass, papir, papp og metaller kan resirkuleres, og organisk avfall kan komposteres. Men da må vi sortere søpla.

Det finnes mye bra teknikk for resirkulering og kompostering av avfall. Men det er ikke så mange steder den er tatt i bruk.

Før kommunen kommer i gang, kan du likevel utnytte søpla ganske godt på egen hånd. Her

er noen tips til hvordan du kan redusere søppelberget og gjøre miljøfaren mindre:

Spesialavfall - som batterier og løsemiddelrester - leveres særskilt. Hvis du ikke vet hvor du skal henvende deg, kan du spørre kommunens tekniske etat. Apotekene tar imot kvikksølvtermometre og medikamenter.

Mange steder samler idrettslaget eller andre frivillige organisasjoner inn papir til resirkulering. Hvis ingen gjør sånt der du bor, kan du jo foreslå at en

forening du er med i, kan sette i gang. Det er både penger å hente og ressurser å spare.

Bruk panteordningen for returflasker! For innsamling av annet glass er det i deler av landet satt opp egne beholdere (kalt "igloer"). Bruk dem hvis du kan!

Hvis du har egen hage, eller bor i et borettslag som har, kan du lage kompost av det organiske kjøkkenavfallet ditt. - En god komposthaug forvandler både matrester og hageavfall til næringsrik plantegjødning.

Nyttige opplysninger

Tlf. Brann: Veierland: 88 197, Nøtterøy: 83 000, Tønsberg: 16 000

Tlf. Sykebil: Ring en fastboende. Tønsberg: 15 388

Tlf. Legevakt: 16 350

Tlf. Post: 88 101

Åpn. tider Post: Alle dager 10⁰⁰ - 11³⁰

Tlf. Veierland Landhandel: 88 013

Åpn. tider Veierland Landhandel: 9-16. Fred. 9-18³⁰. Lørd. 9-14⁰⁰

Tlf. Øybuss: 12 680

Tlf. H. Gårdholm: 88 197

Tlf. Veierlendingen: 88 173 og 88 222

Tlf. Styreformann, Veierland vel, Anders Gundersen: 88 288

Lokal værmelding på radio: Døgnet rundt på FM 103 MHz

Bruk av sykebil: Spør Solveig Torgersen eller en annen fastboende. Slukningsmulighetene ved en eventuell brann er begrensede. Vær Varsom med fyrstikker, grill og sigarettneiper.

Bikja mi

Bikja mi er glad hver eneste dag.

Han liker å ha det reint.

Men tygge bein går seint.

Han liker å gå ute og lukte med sin snute.

Han er min beste venn.

Og aldrig ordentlig slem.

Alethe Romark

Kommuneplanens målsettinger

Arealbruk

(BAI) I generalplanen for Nøtterøy vil det være en overordnet målsetting å bygge ut kommunen (boliger og industri) med minst mulig forbruk av arealer. Dette vil nok være tilfelle for for Veierland også. I praksis betyr dette at den typiske spredte og tilfeldige boligbyggingen vil forsvinne etterhvert til fordel for mer planlagt og gruppepreget bebyggelse.

For Veierland er det spesielt viktig å beholde de større sammenhengende skogsarealene og eventuelle klare "korridorer" som kan forbinde disse. De siste års boligbygging har tatt lite eller ingen hensyn til dette.

Disse arealene er svært viktige for vår rådyrstamme og for en del fuglearter.

De igjenværende strandområder (hva som enn menes med det) og skjærgård (er ikke hele Nøtterøy en del av Vestfold's skjærgård? Hvis ikke, hva da med Veierland?) skal, ifølge planutkastet, sikres for naturlig biologisk produksjon og som friluft- og rekreasjonsområde for befolkningen. Det er sikkert av interesse for våre østersdykkere at det er lagt spesiell vekt på den naturlige biologiske produksjon.

Det skal også være et overordnet mål å sikre de karakteristiske elementer i kulturlandskap og sær-

egne bygningsmiljøer. Kulturlandskap av interesse for øya finner vi vel særlig innenfor de områder som dekkes av Alby (g. nr. 138) og Tangen (g. nr. 141). Det sørgelige her er at nå som melkeproduksjonen er opphørt ved Alby skal det mye til å holde det spesielle kulturlandskapet øst for Albykilen (Kjølholmen o.a.) i hevd. Jeg tør ikke si om kommunen i denne kommuneplanen signaliserer at de vil gjøre noe aktivt med dette, men det kan se slik ut.

Rispestua er vel den mest kjente bygning med bevaringsverdi her ute, men vi har en del andre viktige bygninger og bygningsmiljøer. Nede i Oslebakke har vi fler bygninger som er av interesse. Spesielt vil jeg nevne huset til Thorsen, men den som har seilt gjennom Oslebakk-sundet kan jo prøve å tenke seg idyllen med et moderne byggefelt som erstatning for dagens byggemasse.

Dette var bare eksempler. Vi kunne hentet tilsvarende eksempler fra Vestgården, Tangen, Krika eller Alby.

Kommuneplanen sier at dyrket og dyrkbar mark skal sikres. Dette høres jo bra ut, men skal det ha noen praktisk betydning for Veierlands største gård så krever det en mer aktiv holdning fra kommunens side. Har kommunen vilje til slik aktiv holdning? Har den makt og ressurser til å følge opp en slik vilje til aktiv holdning? Så langt har vi vel ikke merket noe, så enten mangler myndighet eller så mangler vilje.

Nøtterøy skal etter all sannsynlighet få vinmonopol. Etter vår mening bør dette ligge på Tangen.

Kjølholmen by Night

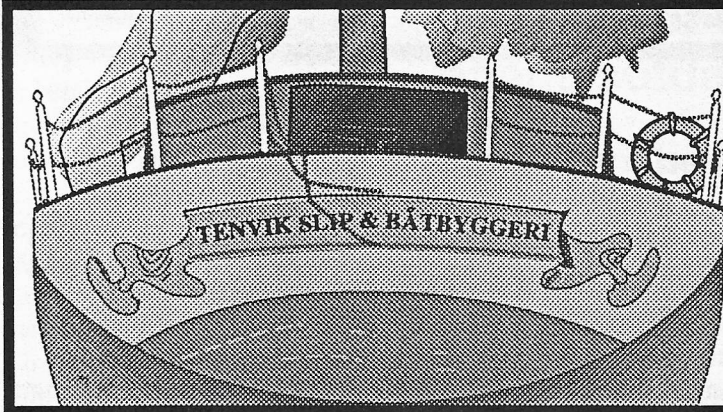
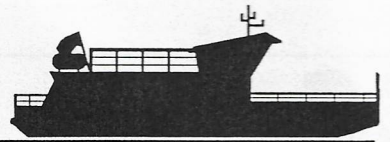

Hus & hytteeiere

Maling og Beising.
Gulvbelegging og
tapetséring.

Utføres raskt og
fagmessig.

Tlf. Tom 88240

Tenvik Slip & Båtbyggeri

- Nybygg
- Ombygging
- Teakdekk
- Tre og plastbåter

Telefon: 033-86 542

Anstendige Vinter

Vi, samlingen av Anstendige Mennesker ønsker deg velkommen tilbake.

Det går nu over alle støvleskaffer. Med denne våren. Anstendige mennesker kan ikke lenger få gå i fredfulle og kulturelt høytstående tanker uten å måtte se på denne evindelige forplantningen.

Til og med blomstene gjør det. Slik at dette syndens støv legger seg på oss, i våre nesebor og overalt hvor det kan komme til. Grisete!

På skjær og holmer gjør måkene det. Med høylydte, uartikulerte skrik og vrael. Midt mellom naboer, måkevenner og, det skulle ikke forundre oss, mellom ukjente sådanne. Alldeles blottet for naturlig og sunn blygsel.

Hva svarer jeg mine små barn når de spør? De tror ikke lenger på "Sisten".

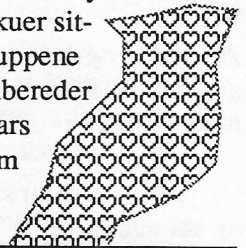
Snart begynner pikebarna å slippe sine, allerede alt for små, overdeler til solens ære, sier de. Til syndens sier vi. Mennesker med mindre evne til selvbeher-skelse enn oss selv kan ta skade av dette. Det burde forbys! Har

ikke Veierland vel tenkt å gjøre noe snart? Dette er en særdeles viktig oppgave for oss alle.

Jeg er heldigvis selv i den lykkelige situasjon at jeg har en alldelles utmerket kikkert. Ved hjelp av denne har jeg opp gjennom årene fått riktig gode signalementer på alle pigerne som soler seg nøgne oventil. Alt er omhyggelig nedskrevet i en egen liten bok jeg har. Så når etterforskningen kommer i gang, håper jeg at jeg kan gjøre nytte og stå til samfunnets tjeneste.

Enkelte ganger har jeg ikke behøvd denne kikkerten. Ta bare en tur

til Lindholmen en strålende sommerdag. Her finner du kvinner med bare bryster. Som store, brune kuer sitter de med puppene i maten de tilbereder til sine stakkars små. Nei, kom vinter. Kom klær!

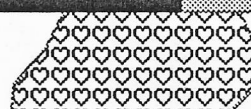
å bestille varer!

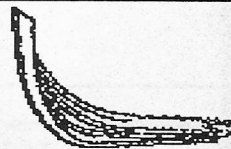
- Mat og drikke
- Jernvare/leker
- Maling
- Båtustyr.

Vi bringer på kort varsel. 15 kr pr tur.

VEIERLAND
LANDHANDL

033-88 013

Søren Prest

forteller om sitt liv på gamle Veierland — Del 6

Søren Hansen holdt dette kåseriet på Veierland vel i 1978. Kåseriet omhandler hans barndom og oppvekst på Veierland.

Jeg begynte skolen. Jeg gruet meg for å komme på skolen. Jeg gråt den dagen jeg skulle på skolen. Jeg ville så fryktelig gjerne være hjemme. Men det var ingen vei forbi. Jeg måtte på skolen. Og så ble det, ganske merkelig. Jeg gruet for skolen, men så begynte jeg i syv-åtte års alderen og holdt på til jeg var syvogtyve år. Der hører dere hvor tungnem jeg var. Altså så lenge måtte jeg holde på. Jeg tror kanskje allikevel jeg var lengre enn de andre fordi at da jeg begynte på skolen kunne jeg allerede Luthers lille katekisme og jeg var langt inne i forklaringen. Ja, dere leser ikke den — jo dere gamle her — ja unnskyld at jeg sier gamle, det er vel ingen som er gamle, men dere har vel hatt forklaringen, de har ikke det lenger. Og jeg var altså kommet langt inn i forklaringen.

Og jeg var opptatt svært meget med å lese bibelen, og salmeboken.

Vi hadde også Tønsbergs Blad, og det leste jeg. Der skaffet jeg meg mang en rar viden som jeg ikke forsto noe større av.

Men så gikk jeg da på skolen. Vi lærte i grunnen ikke så forferdelig meget. Det som denne læreren var flink til var å undervise oss i troen, i kristen-troen og i kristent liv. Når dere snakker om matematikk og alt dette rare, da hadde vi ikke idé om det. Jeg tror jeg kunne legge sammen og — for å bruke et fint uttrykk — subtrahere. Det fine ordet kjente vi ikke den gang, trekke fra sa vi. Og så kunne vi også dele, dividere som det heter så fint. Så langt kom vi, men lenger kom vi ikke.

Jeg begynte senere på middelskolen i Stokke. Jeg ville begynt i Tønsberg, men det ville ta 4 år og en fornuftig rektor i Tønsberg, en venn av ungdommen, han sa: "Nei det må du ikke innlate deg på". Jeg var da 17 år, og han sa: "Nei det har du ikke tid til, du må begynne på en annen skole". Og så sier han: "Begynn i Stokke, der er det en privat-skole". og så gjorde jeg det.

Jeg gikk et år der, så reiste jeg til Skien og gikk et

år der og tok middelskole-eksamen etter to år.

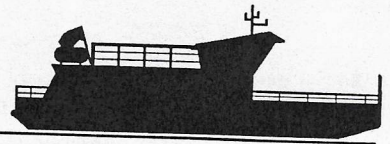
Det vil jeg gjerne si om den læreren jeg først møtte i Stokke, ja jeg tror ikke det var gått mer enn 14 dager, så lukket denne merkelige hemmelighet seg opp for meg som heter norsk grammatikk og historie, geografi og litt senere også matematikk. Han må ha vært en vidunderlig dyktig pedagog.

Dette blir litt personlig, og jeg er ikke redd for det. Jeg tror vi er litt for reserverte når det gjelder oss selv. Vi gjemmer oss bak ett eller annet, men det har jeg lært ikke å gjøre.

Da jeg skulle begynne på skolen hadde jeg ikke et øre. Og så var det en snill onkel som var hvalfan-ger og hadde tjent en del. Og så fikk jeg av ham 40 kroner. Og så kom der en fetter av meg og gav meg 40 kroner. Så hadde jeg 80 kroner. Og med de 80 kronene klemte jeg på.

Og så utviklet det seg, det ene etter det annet. Jeg begriper ikke hvordan det gikk og jeg behøver ikke å holde det tilbake. Jeg kan godt si hvordan vi hadde det. Dere skjønner det at stønad — det er et merkelig ord vi har fått laget — stønad, det er det alle venter på. De som skal begynne på skoler, de skal ha stønad og lån og alt dette. Jeg er veldig glad for at jeg ikke hadde noe større gjeld.

Jeg kan betro dere at da jeg kom til Skien — da jeg bodde i Stokke var det min mor som utstyrte meg — men da jeg kom til Skien: det jeg levet på det var havregrøt og fiskeboller. Det var min mid-dagsmat. Og dere kan tro at jeg nå er uhyre takk-nemlig for at jeg hadde det sånn. Det finnes ikke noe i retning av bitterhet over å ha det sånn, men tvert om takknemlighet. Jeg lærte det som er uhyre viktig for unge mennesker, og det er en god del av dere unge her — legg dere en gammel mann's ord på sinnet — nøysomhet og nøkternhet i levesett, det er av uhyre stor verdi. Jeg synes synd på de sønner og døtre som har foreldre som kan yde bi-drag, eller som kan få lån og alt dette.

Jeg kjente engang en prest, en kollega. Det året han tok avskjed så betalte han siste avdrag på studiegjelden. Lykkelig var jeg som slapp dette.

Jeg må tilbake til læreren min. Jeg høyaktet ham. Og jeg ser ham ennå sitte der på kateteret i det huset som nå er posthus, der var vår skole. Men ikke så fint som nå. Der var vi cirka 50 elever og gikk annenhver dag på skolen.

Så gikk jeg til læreren min. Han ble regnet for å være fryktelig gjerrig. Og det var han visst også. Jeg husker han hadde et brødstykke — et nokså tykt — og der hadde han en smørklump midt på brødstykket. Han satt nede i en krok og spiste mens vi skulle skrive eller noe sånt. Og der holdt han på å spise rundt smørklumpen. Jeg vet ikke om han gjemte den til et annet brødstykke, men han var i alle fall uhyre sparsom når det gjaldt ham selv.

Men nå skal dere høre. Jeg tenkte: "Nå vil jeg gå til ham å spørre om han kan tenke seg å låne meg 1000 kroner slik at jeg kan fortsette med mitt arbeide". Og med stor glede: "Ja visst skal du få det"! Og når jeg så var kommet til den velmakt at jeg kunne betale tilbake denne gjelden min gikk jeg til ham. Men så, nei, dette ville han ikke ha tilbake. Tvert imot. Han syntes det var en ære for ham at en av hans elever var blitt prest.

**Jeg freser plen,
hage og
blomsterbed.**

**Alexander
88 222**

Hvalskytter og fergefører med handelsutdannelse

Veierlands ferskeste pensjonist

(BAI) Han ble født den 4. mai her på Veierland. Begge foreldrene var ekte Veierlendinger. Så vi snakker om en Super-Veierlending, om sådanne finnes. Hans yrkesaktive periode startet i en kolonial/bondebutikk i Tønsberg rett etter krigen og ble avsluttet på Vestgården den 20. Mai i år. Han begynte som butikkekspeditor. Han sluttet som fergefører på Jutøya.

Arne Paulsen. 66 år og pensjonist.

Da krigen brøt ut gikk Arne på folkehøgskule. Under krigen fortsatte han skolegangen og i dag ville vel de færreste ha gjetnet at det var på handelsskolen man fant den 15 år gamle Arne Paulsen. Vi kjenner bare fergeføreren og den tidligere hvalskytteren.

Handelsutdannelsen gjorde det naturlig å søke tjeneste i en forretning. Slik tjeneste fikk han da også. I den første tiden etter krigen jobbet han i en forretning

som solgte kolonialvarer til Tønsbergenserne og bondevarer til bondene ute i distriktet. Bondevaren besto av hønsefor, seletøy, melkespann m.m. Denne bondetrafikken var nok også den siste hestetrafikken i Tønsberg.

Men Arne var ikke født til å være butikkekspeditor. I 1947 dro Arne på sin første ekspedisjon til Antarktis. Som en av Southern Breeze's yngste dekksgutter. Det ble 16 turer og en

overvintring før han ga seg. Og da var han hvalskytter.

Enkelte sesonger var dårlige og enkelte var så gode at det var rasjonering på hvalen. Ikke fordi det var lite hval, men fordi kokeriet ikke klarte å ta unna like fort som fangsbåtene fanget den.

Et avbrekk fra fangsturene hadde han da han tok styrmannsskolen i 1952. Det var i denne "friperioden" han traff Kari. Rjukanjenta (sener Rauland) ble hans trofaste kone og de fikk 3

(Fortsettelse på sistesiden)

Returadr.: N-3144 Veierland

Et lite glimt fra Veierland

En stemningsrapport fra en av våre sommergjester. Vi lovet å ikke nevne navn....

Først i februar bestemte vi oss for å se til hytta. Vi kom til Tenvik og tok fergen over til Veierland, og straks vi kom i land på Vestgården slo freden og roen imot oss. Blåveis og krokus og sneklokker var allerede kommet i blomst og busker og trær sto i knopp. Alle marker og jorder var bare. Det var jo som i april.

Like spente er vi hver gang om alt er i orden på hytta, og det var det denne gangen også. Vi fyrte opp og straks ble det varmt i stua.

Dagen etter opprant med strålende sol og +6°, og vi bestemte oss for å ta en øytur. Vi gikk over skauen. Fuglene sang i tretoppene og tre rådyr løp over veien foran oss og forsvant inn i skogen, ble nok skremt av oss. Rådyrene hører jo Veierland til.

Vel fremme ved butikken måtte vi inn å handle. Her traff vi flere kjente og vi pratet om vær og vind og den forunderlige vinteren vi har hatt. Vi satte varene på rampen for å hente dem på tilbakeveien.

Vi fortsatte på vår tur. Plutselig hørte vi en dur og så oss tilbake, og der kom ingen ringere enn Margareth på sitt kjøretøy. Hun passerte oss i fin fart og holdt fartsgrensen. Stå på Margareth! Like etter møtte vi

Egil på sin traktor, like blid som alltid, han vinket og hastet forbi, skulle sikkert hjem til Anne for å spise. Vi ruslet videre på de fine grusede veiene. Det er en fornøyelse å gå på dem, og det skal Holger ha æren av. Så fortsett med det Holger! Like etter fikk vi se noe nytt som vi ikke hadde sett før. Det var en ganske stor dam. Skulle det bli en ørretdam tro, eller et svømmebasseng? Veierlendingene finner jo på så mye rart. Vi fikk desverre ikke bekreftet det.

Omsider kom vi frem til Kongshavn, hvor solen flommet mot oss. Vi fant et lunt sted hvor vi satte oss til å spise vår medbrakte mat og drikke på termos. Et par meter fra oss var en maurtue hvor det allerede yrte på toppen. Men de var ganske trege ennu, og fuglene kvitret litt her og der. Alt tydet på at våren var i anmarsj. Solen sank nu smått om senn bak Engølandet, og himmelen ble svak rød. Vi måtte tenke på hjemmeveien.

Gjennom skauen begynte det allerede å skumre og vi hastet nu hjem til hyttekosen. Atter en deilig dag på Veierland som er vårt drømmested.

Til slutt vil jeg takke de som har fått i stand "Veierlendingen". Det er en koselig avis som vi får hver måned og som holder oss underrettet, bl.a. om hva som skjer på Veierland.

Hilsen en hytteeier.

(Fortsettelse fra side 11 – Hvalskytter og ...)

søte barn som etterhvert er blitt voksne.

Her på Veierland var han en ubestikkelig fergefører i hele 26 år (pluss tidligere ferievikariater). D.v.s. ubestikkelig og ubestikkelig, onde tunger vil ha det til at Arne kan bestikkes til det meste med lakris og sjokolade.

Og har du en fest finner du ikke en bedre festdeltaker enn Arne (lokk med lakris). Med hans lune humor og friske trekkspill blir det latter og liv til den tidlige morgen. Skjønt alderen må vel virke på ham som på alle oss andre.

Vi i redaksjonen benytter våre stillinger til å takke for mang en hyggelig tur over fjorden, og vi håper at du vil trives med pensjonisttilværelsen.

Kollekten i kirken

17. mai ble på hele 2000 kroner.

Presten, Arve Nilsen hadde tidligere besluttet over en kopp kaffe hos Kari Paulsen, at den i helhet skulle tilfalle styret i Veierland vel. Øremerket for betaling av renter og avdrag på posthusbygget.

